

ЗОРИЩА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.I.1876 г.

Година 133 • юли 2009 • брой 8 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

Не благоволя в
смъртта на
нечестивия, но да
се върне нечестивият от пътя си и
да живее.

Езекиил 33:11

НАЗАД КЪМ ПРОГРЕС

Назад към прогрес!

Нима това е възможно? Нима е възможно да се върнеш, да даваш заден ход и да прогресираш. Правилно ли е? Нормално ли е?

Нали прогресът винаги е свързан с устрем напред. Да преодоляваме трудностите, да премахваме пречките и така да завладяваме нови територии, да постигаме нови успехи...

Да. Но това е така, когато ние сме открили правилната посока, намерили сме верния път и сме тръгнали по него. Тогава не трябва да се връщаме назад. Не трябва да се оглеждаме настрани. Не трябва да позволяваме на нищо да ни забавя в нашия устрем да вървим напред.

А какво трябва да направим, когато виждаме, че сме попаднали на път без изход? Когато виждаме, че резултатите не са добри и стават все по-лоши? Всички сме свидетели, че пропадаме духовно, морално и материално. Обществото ни се обезверява, хората се озверяват. Моралът се покварява, хомосексуалните извращения се представят за нормални. Нормалните семейни отношения се считат за остарели и се разрушават. Народът обеднява духовно и материално. За сметка на това отделни хора тънат в беззаконие и разкош. Управляващите не се интересуват от справедливост и законност. Те са погазили всички християнски добродетели, духовни ценности и морални принципи. Ако продължаваме да вървим така напред, ние не само ще се обезли-

чим и ще убием всичко човешко у себе си, но ще се унищожим като народ, ще изчезнем като нация.

Като виждаме бедственото положение, в което сме попаднали, безизходицата, в която се намираме, единственото разумно решение, което трябва да вземем, е да се върнем назад. Да не мислим, че такова връщане назад е признак на слабост. Да не упорстваме, че се нуждаем от повече сила, енергия и ентузиазъм, за да постигнем успех в този път на самоунищожаване. Нуждаем се от по-голяма сила да признаем, че сме сбъркали и да се върнем там, откъдето сме се отклонили. Да се върнем там, където сме оставили истината и сме прегърнали лъжата, погазили сме справедливостта и сме тръгнали по пътя на беззаконието.

Да се върнем от пътя на нечестие и неправдата и да тръгнем по добрия път на успех и благополучие, който ни сочи Бог в Своето слово. „Аз съм пътят и истината и животът”, казва Христос. А още от древни дни Бог призовава хората: „Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умрете.”

Когато Исус беше на дванадесет години, Йосиф и Мария Го взеха със себе си на поклонение в Ерусалим по случай празника Пасха. Когато свършиха дните на празника, те тръгнаха да се връщат. Но Исус остана в Ерусалим, а родителите Му не разбраха това. Те мислеха, че Той е в общата дружина с някои от роднините. След като бяха изминали един ден път и не можаха да Го намерят, те се върнаха в Ерусалим да Го търсят. След три дена Го намериха в храма да води задълбочен разговор със законоучителите, които се учудваха на Неговата мъдрост.

Животът ни досега показва, че ние не вървим към добро.

За четиридесет и пет години комунистическото управление употребяваше всички сили да построи рай на земята без Бог. Не се спираше пред никакво насилие и никаква жестокост. Като страшен ваяк то мачкаше и унищожаваше всичко, което пречеше да се изгради магистралата към мечтаното светло бъдеще на човечеството.

Всички сме свидетели на пълния провал на атеистичната комунистическа идеология. Но сме свидетели и на безуспешните опити на 20-годишния преход. Дали се наситихме на празните обещания за успех и благополучие? Дали виждаме, че това е същият път, по който сме вървели и преди тази промяна? Дали сме разбрали, че ние живеем в същия атеизъм, в който безбожието свободно се шири навред? Виждаме ли, че във всички области на нашето общество, от президента до обикновения уличен клошар, Христос е пренебрегнат? Пренебрегната е Неговата личност, Неговото учение, Неговите принципи, Неговите добродетели.

В замяна на това какво се шири свободно между нас? Свободно вилнеят лъжата и кражбата, измамата и насилието, престъпленията и убийствата. Всичко това е старателно обвито в лъскавата мантия на закона, който осигурява свободата и демокрацията на престъпниците и на потърпевшите.

Единственият път към прогрес е да се върнем назад и да приемем принципите и добродетелите на Спасителя на света – Исус Христос. Тогава ние ще имаме успех и благополучие, радост и щастие. За себе си, за семействата си, за цялото ни общество и за целия ни народ.

Друг изход няма.

Да се върнем назад, за да тръгнем към все-

странен прогрес.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

КАКВО СТАВА У НАС

Това, което стана у нас при провеждането на парламентарните избори за 41-вото народно събрание на 5 юли, е повторение на трагикомедията, която продължава да се играе не само в българския парламент, но и в българската държава. Такъв беше театърът с възторженото избиране на Симеон. Народът му повярва, че за 800 дни ще оправи България, и обърна гръб на управлението на СДС с Иван Костов, който пък беше обърнал гръб на народа. След четири години при парламентарните избори за нов парламент народът отново се видя измамен и отхвърли този, който го беше пренебрегнал. Този път народът попадна не на един хитрец, а на трима „грижовни” господари. Под името на тройна коалиция

те се надпреварваха безсрамно да ограбват и безсрамно да се подиграват на наивността на народа. При сегашните избори народът отново ги наказва, като им обърна гръб и се довери на един нов „месия” в лицето на Бойко Борисов и неговата партия ГЕРБ. За следващите четири години ще бъдем свидетели какво ще бъде поведението на новите управници и какво ще бъде отношението на народа към тях. Ще стане явно дали народът ни е поумнял от многото си грешки и страдания и е решил да обърне гръб на всички, които досега са го мамели и използвали.

И да разбере най-важното – хора, които нямат страх от Бога и живеят в грях и беззаконие, вършат безчестие и нямат морал. Които не са привързани към семейство и деца, не могат да се грижат за народа си.

Блажен е само този народ, на когото Господ е Бог, ни учи Библията.

НЯМАМ НИЩО ДРУГО ОСВЕН ГРИЖИ

Грижи? Да, всеки може да говори за тях. В работата си човек има своите проблеми с шефа си или с колегите. На село лошото време уврежда реколтата. Вкъщи – притеснения и грижи с децата. Може би очаквате да получите някакво заплащане отнякъде, но вместо това пристига някаква сметка, която е по-висока от очакваната. В края на месеца ви притискат месечните текущи плащания. Цяла година очаквате с нетърпение годишната си отпуска, но и тогава по някаква причина може да ви се отнеме радостта. И още, и още... Ако нещата в живота не протичат в правилната посока, в която бихте желали, никой не бива да казва: „Нямам никакъв шанс”, или пък - „Бог е несправедлив!” Защото Бог добре знае, че няма нищо по-лошо от човка, който има всичко, което поиска. Та такъв човек ще се превърне в чист егоист! Бог знае също, че един човек, който не е принуден да се бори, има опасност да намалява своето усърдие, трудолюбие, своя стремеж! Колко много болни и осакатени хора имат положително отношение към живота, защото са победили в сърцето си своя проблем! Освободени от своите оплаквания, те дори често се стремят да помагат на другите.

Ако не познавате Бога, би трябвало да знаете, че Той търси връзка с вас може би точно чрез препятствията, които Той поставя на вашия път. А ако познавате Бога, ще разберете, че Той иска да ви направи вътрешно по-богати. Животът е безсмислен и несправедлив, щом като човек забрави, че това е преддверието и посоката, подготовката към вечния живот. Животът е мрачен и безвкусен за онзи, който забравя, че той е обичан от един небесен Баща. Християнинът има една голяма цел в своя живот - да запознае другите отблизо с голямата любов на Бога.

Превод от немски
Лили СТАНЕВА

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

УТЕХА В ГРИЖИТЕ

Псалом 94:19

Ако трябва да определим що е „утеха“, можем да кажем, че утеха е всяко нещо, което кара човек да избегне от зловещата действителност, сивото ежедневие, мъката и разочарованието, както и всичко, което ни дава мир, радост и покой. Всеки един човек, който е изпаднал в нужда, потънал в грижи, търси утеха. Няма такъв, който да не иска да се утеши. Тази нужда е наложена от факта на грехопадението, вследствие на което човек изгуби не само мира с Бога, но и вътрешния мир. Словото Божие е категорично:

„Няма мир за нечестивия.“

Човек търси утеха всеки път, когато е разочарован, било от приятели, било от любимата или любимия и от какво ли не. Утеха се налага и поради загуба, било на близък човек или при-

ятелство, на работа, кариера, пари, имот, вещи. Следователно нуждата от утеха е естествената реакция на човешкото съзнание да се освободи от психотравмата, нанесена му поради една или няколко от гореизброените причини.

Проблемът с хората, които не са приели Христос и не са новородени, е, че търсят утеха във временните и суетните неща, а даже и в губелни практики, като вредни навици, алкохол или безброй извънбрачни сексуални контакти. Други се утешават посредством отдаване на дадена религия, която не води до спасение. Защото добре знаем, че единствено в Христос е истинското спасение. Сам Той заявява, че никой не идва при Бог Отец освен чрез Него.

Хората без Бога търсят утеха на неправилните места, но в крайна сметка отново и отново жънат суета. Човек може да се напие, да изпадне под въздействието на наркотиците или да има 5-10-минутно удоволствие с някоя жена, но когато всичко това свърши, отново има зловещо завръщане в жестоката, сива и безкомпромисна реалност. Други могат да бъдат направо обсебени от идеята за професионална реализация или печалби, но когато настъпи икономически срив, тези хора сякаш не могат да намерят друга утеха, понеже на тях утехата им е единствено в работата. Най-трагичното е, че мнозина, когато претърпяват загуба, са склонни да сложат край на живота си. А други си заравят главата в

земята като щрауса, въобразявайки си, че са се скрили или избягали от проблемите. Този омагьосан лабиринт на временната утеха е напълно валиден за всички хора без Христос. Книгата Еклисиаст е изключително красноречива по този въпрос: Без Бога всичко е суета.

Къде е изходът?

Единствено и само чрез и в Христос, който е пълнотата на живота. Няма съвършена пълнота, няма съвършена утеха без Христос. Логично, всеки новороден християнин има съвършената утеха поради факта на живия и възкръснал Господ Исус Христос, Който ни е дал обещание за вечен живот чрез вяра в Него. И поради факта на Святия Дух, Който живее в нас, Който е и наречен Съвършения Утешител. Знанието за вечния живот и нежния глас на Св. Дух ни дават съвършената утеха. Този, който ни кани да дойдем при Него такива, каквито сме - отрудени и обременени, и ще ни даде мира и утехата, които светът не познава. Той казва: „Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смушава сърцето ви, нито да се бои.“ Ето защо и ние като псалмопевец в време на трудност можем да възкликнем:

**„Всред множеството грижи на сърцето ми
Твоите утешения веселят душата ми.“**

Атанас ТИХЧЕВ

ЗАЩО ДОЙДЕ ХРИСТОС?

20. Христос дойде да върши волята на Този, Който Го е изпратил.

Христос ясно казва: „Слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който ме е пратил“. Йоан 6:38; И отново ние четем: „Затова Христос, като идва на света, казва – Ето, дойдох да изпълня Твоята воля, о, Боже“ (Еврей 10:7).

Каква беше Божията воля, която Христос дойде да изпълни?

Когато Адам и Ева съгрешиха, те се почувстваха виновни пред Бога. Общението им с Него се наруши. Те избягаха, като мислеха, че могат да се скрият от Бога. Но Бог ги потърси. Той е създал човека за Себе Си. Неговото желание е да общува с човека. Независимо от това, че Адам

и Ева не изповядаха своя грях, Бог даде Своето първо обещание за Спасител, който ще съсипе делата на дявола и ще възстанови общението на човека с Бога.

Това е волята на Бога.

Затова Бог изпрати Своя Син да се роди на тази земя в плът, подобна на нашата. По време на Своя живот на земята Той да се срещне с всички последици на греха. Той да изпита всички изкушения, болки и страдания, с които грешникът живее постоянно в резултат на своето непослушание. Да вземе неговия грях и греха на целия свят върху Себе Си и като изкупителна жертва да примири света с Бога. „Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не вменяваше на хората прегрешенията им“ (II Кор. 5: 19). Христос дойде да вземе греха на света, да примири човека с Бога и така да възстанови общението помежду им. Така Христос изпълни волята на Бога.

Защото волята на Бога е да се спасят всички човеци, като дойдат до познанието на истината

БИБЛЕЙСКО ИЗУЧАВАНЕ

(I Тим. 2:4). Затова Той изпрати Своя единороден син да потърси и да спаси погиналото (Лука 19:10).

Христос изпълни волята на Бога и даде Себе Си в жертва за всички грешници. А за всеки човек на тази земя волята на Бога е да повярва в Неговия Син, за да има вечен живот (Йоан 6:46). Тези, които не искат да изпълнят Божията воля и не приемат Божия Син за свой Спасител и Господ, ще погинат в греховете си и ще изпитат Божия гняв поради своите грехове. Ще погинат не защото Бог не иска да ги спаси, а защото не са искали да приемат Исус Христос в живота си и да получат вечен живот. „Който вярва в Сина, има вечен живот, а който не вярва в Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него“ (Йоан 3:36).

НА ПОСЕЩЕНИЕ В ПАНАГЮРИЩЕ

24 май! Празник е. Празнично облечените хора отдават почит на Деня на българската писменост и култура.

Неделя е! Ден за почивка и отдаване почит на Бога, Този, Който ни е подарил живота и се грижи за нашите физически и духовни нужди.

Това ни даде отличен повод желаещи сестри и братя от пловдивската църква да гостуваме на сестри и братя от църквата в Панагюрище.

В слънчевия неделен ден на 24 май група от десет души пое с удобната моторна кола към красивия град. След около един час и 50 минути пристигнахме на гарата, където ни чакаше един брат от църквата. Той ни превози с колата си до църквата. Домакините ни посрещнаха с отворени сърца. Кулминацията стигна връх, когато в църковния двор нахлуха пет леки коли с млади семейства и деца заедно с младия проповедник Иван Стоицев от Пловдив. Дворът се напълни с радостна глъч и непринуден детски смях. Изненадата беше пълна. Никой не очакваше нито първата, нито втората група. Толкова много

гости. Богослужението започна. Прави се основен ремонт на църковната сграда и службите се провеждат в църковната къща, предназначена за пастирско жилище. Всички врати бяха отворени, за да може да се поберат многото гости. Брат Иван Стоицев произнесе една вълнуваща проповед върху 3 Царе, 18 глава.

Трогателен беше моментът, когато брат Иван Стоицев покани председателя на настоятелството на пловдивската църква да връчи гласуваната парична сума в помощ на църквата в Панагюрище за провеждания ремонт.

След края на църковната служба любезните домакини ни поднесоха обилен обяд. За да не се утежняват финансовите възможности на църквата поради ремонта, който извършват, гостите решиха да поемат голяма част от разходите за храната. След това направихме обща разходка из центъра на града. В едно заведение в народен стил ни почерпиха с кафе.

Първите евангелисти в града били Стоил Финджиков, майсторът на черешовото топче през Априлското въстание, Георги Станчев, Стоян х. Багрянов, Стоян Мачев. Първият редовен проповедник бил Иван Сечанов, току-що завършил Евангелското богословско училище в

НАШ ЖИВОТ

Самоков. По негово време се започнало голямо гонение срещу евангелистите. Събрани били всички Библии и евангелски книги и изгорени на градския площад. След освобождението Петър Дойчев, секретар на Георги Бенковски, завършва богословие в САЩ и става пастир в Чирпан. За дълго време пастир на църквата е бил Велико Петранов, който е бил и куриер на Бенковски.

За съжаление хубавите часове отминаваха много бързо и ние трябваше да се разделим с нашите домакини с много благодарности и с искрени пожелания за нови срещи. В обща молитва потърсихме Божието благословение за по-бързо и успешно завършване на ремонта на своя молитвен дом и с по-голямо усърдие и ревност да разнасят Божието слово за прослава на Неговото име.

Бог никога не забравя Своите, защото църквата е Неговата невеста.

Тома КАПАРОВ
Панагюрище - Пловдив

10. ПРОСЛАВА НА БОГА

Лазар, братът на Марта и Мария, се разболя. Те изпратиха да кажат на Исус да побърза да дойде у тях, за да го излекува. Но Исус не отговори веднага на молбата им. Бавеше се и Лазар умря. Когато Исус отиде у тях той беше от четири дни в гроба.

Разочарованието на Марта и Мария беше много голямо. Те Му казаха с упрек: "Господи, ако ти беше тук, нямаше да умре брат ми". Някои от юдеите също казаха: „Не можеше ли Този, Който отвори очите на слепия, да направи така, че и този да не умре?“

Защо Исус не отговори на молбата на Марта и Мария да излекува брат им? Защото нямаха

достатъчно вяра или имаше някакъв грях? - Не. Те много добре изразиха своята вяра. Исус не изпълни молбата

им, защото бе намислил да направи нещо, с което да се прослави Божият Син. Вместо да излекува, Христос възкреси Лазар. Това стана причина да се прослави Бог. Много хора, които видяха неговото възкресение, повярваха в Бога. Вестта за възкресението на Лазар се разнесе и много от тези, които чуха, повярваха като тези, които видяха. Обикновено ние мислим за своята нужда, но целта на Бога е да се прослави чрез нас и чрез всичко, което допуска в живота ни.

Когато Бог „не чува“ някоя наша молитва, това може да бъде, защото Той иска да се прослави чрез това. Колко пъти ние боледуваме и се молим за изцеление. Слава Богу, че повечето пъти той ни слуша и ни дава здраве и тогава

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ НИ

ние прославяме Бога, особено ако това е тежка, а понякога неизлечима болест. Но има случаи, когато въпреки нашите искрени молитви Бог не отговаря на молитвите ни и не ни излекува. Тогава нека не мислим, че причината е липса на вяра, но да помним, че с всичко, което Бог допуска в нашия живот, Той иска да се прослави.

Когато ни излекува, ние славим Бога и Той се прославя, но когато въпреки нашите болести, несгоди и страдания ние славим Бога, тогава Той се прославя още повече.

В такива случаи нека с кротост и търпение носим страданията си и да благодарим на Бога, че ни помага да се справяме.

К.

ПРАВИЛА БЕЗ ПРОМЯНА

II Тимотей 3:1-3

В уводната статия на един ежедневник един неморален бизнесмен бе заклеймен публично, тъй като той се е поставил не само над правилата на човешките взаимоотношения, но и над законните постановления. Коментаторът пишеше: „Не е случайно, че през последните години толкова много предприемачи и ръководители вземат участие в така наречените семинари по етика, в които се надяват да намерят правила за техните икономически и обществени действия“. Изразът „се надяват да намерят правила“ ни кара да подозираме, че не е сигурно дали такива общозадължителни правила могат да се намерят по този път. Като християнин се страхувам, че това търсене ще

разочарова тези хора. Щом като днес се търсят правила, това показва, че не се приемат досегашните в обществения живот. Доскоро те се опираха широко на Божието слово, Библията. Днес хората се ориентират в личния си, търговски и политически живот все по-малко по познатата Божия воля. Да, многократно тя се пренебрегва съвсем съзнателно и тогава не трябва да се учудваме на негативните явления като тези, които споменатият вестник по-горе критикува.

Макар да не принадлежим към личностите на публичния живот, то за всички нас важи: Божиите правила трябва да определят отново нашия живот. Само тогава ще има ред в нашия живот и нашите мисли. Библията трябва да се чете отново от всички и всички трябва да търсим и изпълняваме Божиата воля.

„Ди гуте Заат“, превод М. С.

КАК ДА ПОБЕЖДАВАМЕ ЗЛОТО

Римляни 12:21; Ефесяни 6:12

В неделя заран наред с богомолците тръгна и дяволът към църквата. Никой не го забеляза, когато влезе вътре.

Той седна до една жена и ѝ пошепна, че новата ѝ рокля ѝ стои много хубаво. Жената се огледа наоколо, за да види дали някой е забелязал новия ѝ тоалет, и забрави да се помоли. По-точно тя наведе глава, но мислите ѝ останаха приковани към роклята.

Дяволът се приближи до един счетоводител и му напомни, че сметката му вчера не излезе точна. Счетоводителят почна неспокойно да стои на стола и с това нервира своя съсед. И двамата вече не слушаха проповедта.

На една стара жена дяволът пошепна, че от прозореца духа и тя погледна към прозореца, след това стана и промени мястото си, което отвлече вниманието на околните.

Имаше обаче някои, които дяволът с нищо не можеше да смути. Те слушаха с най-голямо внимание и всяка дума беше като че ли казана тъкмо за тях. Вкъщи те се бяха помолили Бог да говори на сърцата им чрез словото Си. Когато богослужението завърши, дяволът застана до входа и наблюдаваше излизашите. С яд той видя, че на мнозина лицата сияеха от тиха радост. Словото бе проникнало дълбоко в сърцата им. Но той се зарадва много, като видя колко разсеяни и недоволни бяха други. За тях проповедта бе много скучна и изобщо те намираха, че няма смисъл да идват на църква. Дяволът ликуваше.

Той реши следващия път да опита с теб и с мен. Дали ще успее?

Предава Никола НИКОЛОВ

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

Не се мина много време, след като се бяхме прибрали, и получихме неочаквана покана да вземем участие във Втората балканска молитвена закуска, която щеше да се проведе в Тирана от 18 до 20 март – петък, събота и неделя. Вероятно са взели имената ни от списъците на участниците в молитвената закуска във Вашингтон. Останах много изненадан. По време на дните, прекарани във Вашингтон, споделих с Иван Груйкин, че ще бъде добре да се организират такива срещи в България и между балканските страни. Скоро след като се върнахме, изпратих писмо до президента Георги Първанов с такова предложение. Оказа се, че сме закъснели много. Хората организират вече втора молитвена закуска на Балканите и ние пак останахме на опашката.

Уговорихме се с Иван Груйкин да пътуваме заедно с нашата кола. Жена му, Блага, не дойде с нас. Върна се от Щатите уморена и нямаше ден за почивка. Тръгнахме сутринта рано, за да пътуваме по-спокойно и навреме да бъдем следобед в Тирана. За нещастие под моста след хладилния завод по невнимание колата ми мина през голяма дупка и двете гуми от едната страна се спухаха. А беше малко след полунощ. Обадохме се на Теди. Той веднага пристигна. Намери един майстор, който работи денонощно. Телефонирахме на Иван, че ще закъснеем за срещата. След като се справихме с гумите, отидохме при Иван. Като по-млад и издръжлив той седна зад волана и потеглихме. Тъкмо да излезем вече от София, Цвете

вдигна тревога, че не може да намери папката с документите ни. Върнахме се да я търсим вкъщи. Не можахме да я намерим. Решихме, че щом не е вкъщи, трябва да е някъде в колата. Изведнъж на Цвете ѝ просветна, че е слагала папката отгоре над задните седалки. Започна да оглежда и съвсем неочаквано напипа нещо на облегалката под калъфката. Не можахме да си обясним как се е озовала на това място. Сякаш някой нарочно я е мушнал там, за да я скрие. Най-после, спокойни, тръгнахме на път.

Бързо навлязохме в Македония. На албанската граница пътуващите за молитвената закуска се ползваха с предимство на отделно гише. Там видяхме и пътуващи за това събитие американци. За Албания знам, че е била в обсега на мисионерското поле на Мисията, която е работила на Балканите. Пленената спътница на мис Стон Катерина е съпруга на албанския проповедник Цилка. В евангелската църква в Меричлери като проповедник е работил Никола Лица. Той е бил и учител в училището към църквата. Пастир Герасим Попов е кръстен на името на албански пастир с това име. За съжаление не са запазени нито документи, нито спомени от това време, след което са заселени множество мохамедани в тази страна. По времето на комунистическото управление, особено при ръководителя Енвер Ходжа Албания беше изцяло атеистична страна. Тя беше напълно затворена за християни, но и мохамеданите не бяха пощадени и много джамии бяха затворени. След разпадането на комунистическия блок Христовото евангелие свободно се проповядва от многото мисионери, дошли тук, и има основани много църкви.

Без да бъдем запознати основно с живота в Албания, по време на пътуването ни две неща ни направиха голямо впечатление. Първото нещо бяха множеството бункери по полето от двете страни на пътищата. Те са останали от времето, когато държавен глава е бил Енвер Ходжа. Кой е бил невидимият враг, от когото се е страхувал този диктатор, и как скритите войници в тези бункери биха могли да го опазят от него си остава загадка. Но тези бункери остават като паметник на страха и несигурността, завладели този човек, и въпреки всичката власт, с която е разполагал, той не е имал мир и спокойствие в сърцето си и е търсил сигурност в тези бункери. Второто нещо, което ни направи впечатление, бе голямото строителство на нови пътища не само по полето, но и по планинските места. А това говори за едно широко виждане на новите албански ръководители за модернизирани на страната. Когато пристигнахме в Тирана, бяхме изненадани от многото леки коли марка „Мерцедес“. Рядко можеха да се срещнат друга марка коли. Разбрахме, че и тука има престъпност, както и при нас, че тука групировките били разделени на „кланове“ за разлика от престъпните групировки в България. Но за разлика от престъпните групировки в България тези „кланове“ не се грижеха само за своето забогатяване, но проявяваха загриженост и за благосъстоянието на своята държава. За малкото дни, които прекарахме там, не можахме да разберем доколко се проявява тази загриженост към народа, но поне външното обновление на пътищата и сградите, които виждахме, показваше, че тази загриженост не е пренебрегната.

ЗА ВАС ЖЕНИ

МАЛОДУШИЕ

Ако покажеш малодушие в усилно време, силата ти е малка (Притчи 24:10).

Малодушие значи слабоволие, неустойчивост, нерешителност, страхливост - с една дума слабохарактерност. Малодушието е обратно на сила, твърдост, устойчивост, решителност, безстрашие.

Малодушието е много лоша черта на човешкия характер. То ни пречи да живеем истински пълноценен и плодоносен живот.

Вместо да гледа напред, вместо да мисли за борба и успех, човек се страхува. Той гледа на опасностите, много от които дори са въображаеми. Те дори не съществуват. Така човек става неуверен, слаб, бездеен.

Всички знаем колко е важен духът на бойците във войната, затова стремежът на командващите е да повдигнат бойния дух на войниците. Те използват подходяща музика, силни, предизвикателни речи, с които да им вдъхнат кураж, увереност, смелост.

Ние, християните, също сме бойци. Срещу греха, плътта и сатана, както казва апостол Павел: „Нашата борба не е срещу плът и кръв... ,но срещу духовете на злото в поднебесни места“ (Ефес. 6:12).

Всеки ден ние воюваме и ако проявим малодушие, сатана ще направи пробив. Ще ни въвлече в грях.

Апостол Павел знае колко важно е да не сме малодушни, знае колко лошо е малодушието, затова казва: „насърчайте малодушните“ (1 Сол. 5:14). С други думи - окуражавайте ги, помагайте им да отхвърлят малодушието си, за да станат силни, решителни.

В посланието до евреите, 11 и 12 глава, се изреждат героите на вярата, тяхната смелост, решителност и сила за устояване. Насърчава ни, като гледаме техния пример, да не бъдем страхливи и малодушни, но да отхвърлим греха и да тичаме на „предстоящото поприще“ в нашата ежедневна борба, Посочва ни Исус, който за нас не е само пример, но „начинателят и завършителят на вярата ни“. Той е Първоизточник и постоянна сила за борба и устояване. Постоянна сила срещу малодушието..

„Ако покажеш малодушие в усилно време, силата ти е малка“. Ние постоянно живеем в усилни времена. За християните времената са винаги усилни. Всеки ден се сблъскваме с много и най-различни изпитания и изкушения. Ако сме малодушни, ще бъдем слаби, безсилни и ще бъдем победени.

Затова в християнския живот няма място за малодушие. За да завладеят Обетованата земя, израилтяните трябваше да изтребят много езически народи, които я населяваха. Те трябваше да воюват с тези добре въоръжени люде и силно укрепени градове. За да ги укрепят и насърчат, чрез Мойсей Бог им даде обещание, че ще бъде с тях. Каза им да не се боят, защото

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

Той ще воюва против неприятелите им. Във Второзаконие 20:8 Той казва, който е страхлив и малодушен, да се върне у дома си, за да не бъде лош пример на другите. С нашето малодушие ние ще навредим не само на себе си, но ще послужим за съблазън. А знаем какво каза Исус за съблазнителя: „По-добре би било за него да си окачи един голям воденичен камък на врата му и да бъде хвърлен в морето“ (Лука 17:2).

Когато сирийският цар и израилевият цар се съюзиха и тръгнаха да превземат Ерусалим, юдейският цар Ахаз и народът бяха много уплашени. Бог знае колко пагубно е малодушието и затова изпрати при тях пророк Исаия да ги насърчи с думите: „...да не се уплашиш нито да се покажеш малодушен“ (Исаия 7:8), и предсказа, че ще победят.

Бог знае, че ние сме слаби, че можем да се уплашим и да проявим малодушие, затова е готов винаги да ни насърчи и укрепи. Той изпрати при нас Своя Син, дава ни Святия Дух, Който е наша сила, затова не трябва да сме малодушни

Ако проявяваме малодушие, вината е наша, защото не сме използвали Божията подкрепа.

Ние всеки ден се борим с греха, с различни изкушения и изпитания. За да устояваме и побеждаваме, ние трябва да бъдем решителни, силни, смели, като отхвърляме малодушието. Исус е винаги с нас и Той ни помага да изграждаме силен характер без малодушие..

ЦМ.

НАЙ-ДОБРАТА МОЛИТВА

„Дай, прочее, на слугата Си разумно сърце.“

III Царе 3:9

За сериозния християнин молитвата е жизнена необходимост. Молитвата е насъщен хляб. Както не можем да живеем физически без храна, така не можем да живеем духовно без молитва. Където липсва тя, има духовна пустота и мъртвило; а където я има, блика обилен живот. Много хора се молят. И много сме се молили. Но коя е най-добрата ни молитва? И с коя да си служим занапред? Както за всяко друго нещо, така и тук трябва да търсим най-доброто.

Нейният обект

Той би могъл да бъде най-разнообразен. Ние можем да се молим според нуждите и разбиранията си за здраве, живот, слава, успехи, богатство и какво ли не още. Всичко това е добро. Но

не е най-доброто. А от него би трябвало да започнем. „Търсете първом...“ какво? Отговорът ни дава нашият стих: „дай сърце“. Колко хора са без сърца, корави и груби. Те не са способни ни Бога да доловят и почитат, ни с хората да живеят. Те са всичко друго, но не и хора.

„Разумно...“ трябва да бъде сърцето. Да не се повлича подир света, но да избира вечното и Божието. А колцина с неразумни сърца дават бисери за рожкови. Сърце, способно да люби, да прощава, да избира, да владее, да се вдъхновява от красивото, да се кае за грешките. Имаш ли него, ще имаш всичко останало; а загубиш ли го, всичко ще изгубиш. Преди всичко сърца ни трябва!

Нейният мотив

Той играе решаваща роля. Може да искаш най-доброто, но с лоша цел, тогава това ще направи и молитвата ти лоша.

• **Любов към Бога** — „Соломон възлюби Господа“. Не искаше да Го изнуди. Лоши са молитвите, породени от сметка и неволя. Не е простено на християнина само дара да желае, но трябва да постави дарителя над всичко.

• **Изпълнение на предназначението ни** — „Не зная как да се обхождам“. У Соломон гореше съзнанието за дълг. Задачата е огромна и тежка. Много се очаква от него. Той не поиска нищо излишно, а се моли единствено за най-необходимото.

Нейният дух

• **Дух на вяра** — „Дай...“. Защото от Тебе зависи. Ти можеш да сториш това. При кого другого да отида? А знайно е, че вярата върши чудеса; „планини ще преместват“. Нейната пък липса е страшна; причина е на всеки неуспех.

• **Дух на смирение** — „...на слугата си...“. Той не учи Бога си; не се налага, но се прекланя. Той моли; той очаква; той знае, че само по благодат може да получи. „На горделивите Бог се противи.“

Соломон поиска и Бог му даде, даже повече, отколкото искаше.

Една такава молитва ще бъде винаги чута.

Искаме ли положителни резултати, нека се молим с най-добрата молитва!

П-р Цв. С. ЛИТОВ
29 септември 1937г.

БЪДЕТЕ МЪЖЕСТВЕНИ !

„Бъдете мъже!“, говори светът на тези, които, долавяйки гласа на съвестта си, все още се чувстват свързани с библейските критерии. Под казаните думи се разбира: „Правете като другите, следвайте същото поведение! Който не иска да пие вече, не е никакъв мъж! И който по някой път не иска да му отпусне края, не е никакъв мъж! Хайде, малко повечко смелост, не толкова страхливо само!“

Но за да се докажеш като „мъжествен човек“, ти заглушаваш съвестта си, потискаш убежденията си — доколкото имаш някакви — и се предаваш на злото. Загубваш душата си и повличаш към погубен и други. Ах, тия „мъже“, как ги е моделирал света! Тези смели мъже

— неспособни да се защитят от присмеха на някой колега. Тези силни мъже — няма страст, на която да не са платили данък. Тези свободни човешки същества — роби на общественото мнение, на личната си полза, на стомаха си, на пороците си.

Библията също ни казва: „Бъдете мъжествени!“ Но тук става дума за мъжествени хора, които обуздават страстите си, които се борят против злото и открито обръщат гръб на порока; мъжествени хора, които се опълчват срещу подигравките, за да следват смирено Господ Исус Христос, дръзвайки по този начин да се противопоставят на мнението на другите. Такива мъжествени хора могат да се намерят само там, където Божието слово се възприема със сърцето.

И тъй, може да се изявиш по два начина като „мъжествен човек“. Нашето раждане е направило от нас хора на този свят, които намират и

одобрението също на невярващия свят, изживявайки естественото си човешко съществуване. „Божии чада“ ни прави само новородените чрез вяра в Христос — мъже и жени, които имат Божието одобрение и могат да водят един живот, който се отличава с истинска свобода и сила.

„Ди гуте Заат“, 2008,
Превод Р. В. Т.

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826